

אֵלָא אַתְגִנּוֹ וְאַזְדָרָע בְּהָאֵי יְרֵעָא דְעַבִיד תְוָלְדִין
וְזָרְעִין וְאַיִבֵין, וְמִגִיה אֲתָקִים עַלְמָא. וְלִית לְךָ
יְוָמָא, דְלָא נְפִיק מִגִיה בְעַלְמָא, וּמִקִים כֶלָא דְבִיה
זָו קְדָשָא בְּרִיךְ הוּא עַלְמָא. וּבָכֶל אַתָר דְלָעָן
בְאֹורְיִתָא בְלִילִיא, חֶד חִוְטָא נְפִיק מִהְהוּא אַוְרָ
גִנְיוֹ, וְאַתְמִשִיך עַל אִינְיוֹ דְלָעָן בָה, חֶדָא הוּא
דְבִתִיב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְחָה יְיָ חָסְדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה
עַמְיָ. וְהָא אַזְקִימָנָא. יוֹמָא דְאַתָקָם מִשְׁבָנָא לְתָתָא,
מָה בְתִיב (שמות מ) וְלָא יִכְלֶל מִשְׁה לְבָא אֶל אַחֲלָ
מוֹעֵד כִי שְׁבָן עַלְיוֹ הַעֲנָן. מַאי הַעֲנָן. חֶד חִוְטָא
הַוָה (נ"א עַמְוִידָא דְעַנְנָא) מִהְהוּא סְטוֹרָא דְאוֹר קְדָמָה,
דְנַפְקָה בְחִדּוּה בְכֶלָא (דכלה), כֶד עַאלְתָה לְמִשְׁבָנָא
דְלַתְתָּא. וּמִהְהוּא יוֹמָא (קְדָמָה). לֹא אַתְגִלִי, אַבְלָ
שְׁמוֹיְשָא קָא מִשְׁמֵש בְעַלְמָא, וְאַיְהוּ מִתְדִיש בְכֶלָ
יוֹמָא עַזְבָּדָא דְבִרְאָשִית.

לשון הקודש

ובכל, לא עומד הָעוֹלָם אֶפְלוּ רְגֻע אֶחָד,
אֶלָא גַנְנוּ וְגַנְרוּ בְזָרָע הַנָּה שְׁעוֹשָה
תְוָלְדֹות וְוּרְעִים וּפְרוֹתָה, וּמִפְנוּ הַתְקִים
הָעוֹלָם. וְאַיְן לְךָ יּוֹם שְׁלָא יוֹצָא מִפְנוּ
בְעוֹלָם וּמִקִים הַכֶּל שְׁבוּ הַקָּדוֹש בָּרוּךְ
הָוּא זֶן אֶת הָעוֹלָם. וּבָכֶל מִקּוֹם שְׁעוֹסְקִים
בְתּוֹרָה בְלִילָה, חָוט אֶחָד יוֹצֵא מִאַוְתָו
אַוְרָגָנוּ וְגַמְשָׁך עַל אַוְתָם שְׁעוֹסְקִים בָה.

רבי יוסף הוה לְעֵי באורייתא, וְהוּ אַמִּיה רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֹקִיה. אמר רבי יצחק, הא חמיין דעובדא דמשבנא, גנוּנא דעובדא דשימים נארץ, זהא אתערו חביביא ברזון דלהון זעירין, דלא יכילה בר נש לambil בפומיה, ולמיישט ידיה לגו פומיה ולמלعلا.

אמיר רבי יוסף, מלין אלין גסליק לוֹן לְגֹן (נ"א לנבייה) בוצינא קדיישא, דאייהו מתקון תבשילין מתקין, במא דאתקין לוֹן עתיקא קדיישא, סתימא דכל סתימין,iae ואיהו אתקין תבשילין, דלית בהו אחר, למשדי בהו מלאה. ותו, דיביל בר נש לambil ולמשטי ולאשלמא כירסוי מבל עדונין דעלמא ולאשתארא, וביה יתקיים, (מלכים ב ד) **וַיִּתְּנֶן לְפָנֵיכֶם וַיִּאֱכְלוּ וַיּוֹתְרוּ בְּדָבָר זֶה.**

לשון הקודש

לא נגלה, אבל שמו שמשמעותו **מיטטה** (^{ראשון}) אמר רבי יוסף, דברים אלו נעלה אותן בעולם, והוא מחדש בכל יום מעשה בראשית. **רבי יוסף היה עוסק בתורה, וחי עמו רבי יצחק ורבי חזקה.** אמר רבי יצחק, עלי ראיינו שמעשה הפשנן הוא כמו שעשה שמים וארץ, והרי הרעורה החברים בסודות שליהם מעת, שלא יכול איש לאכול בפיו ולהושיט ידו לתוך פיו ולבלעו.

פתח ואמר, (מלכים א ח) **ויהי**, **נתן חכמה לשולמה**
באשר דבר לו ויהי שלם בין חירם ובין
שלמה ויברתו ברית שניהם. **האי קרא הא אתמר**
בכמה דוכתי. **אבל ויהי**, **אסתבמותא דלעילא ותטא**
בחדרא. **ויהי** **אideo ובי דיגיה**, **נתן חכמה נתן**: **כמאן**
דיהיב נזבזא ומתקנה לרהיימה. **באשר דבר לו**,
שלימו דחכמה, **בעותרא ובעלם ובעטלנו**, **הדא**
הוא דכתיב באשר דבר לו.

ויהי שלם בין חירם ובין שלמה, **מאי טעמא**. **בגין**
דהו ידע לא לדא סתימיו דמלין דהו
אמריו, **ובני נושא אחרני לא הו ידע לאסתבלא**
ולמנדע בהו כלל ובגיניהו, **ארתדר חירם**
לאודאה לשולמה בכלל מלוי.

לשון הקודש

פתח ואמר, (שם-א ח) **ויהי נתן חכמה**
התקמה בעשר ובשבעים ובשלטן. **זה**
לשולמה באשר דבר לו ויהי שלם בין
HIRAM וBIN SHOLMA וIBEROTHU BRIT SNIMIM.
הטעם? **בי הי מפירים זה עם זה את**
פסוק זה הרי נאמר בכמה מקומות.
אבל זה - **הסבמה שלמעלה ומטה**
אחרים לא הי יורעים להתבונן ולדעת
באחד. זה - **הוא ובית דין**. **נתן חכמה**
- נתן במו שנותן דורון ומתקנות
לאהבו. באשר דבר לו - שלמות

שָׁלֹמָה מִלְכָא, אָסְתַּבֵּל וְהַזָּה חַמִּי, דְּהָא אֲפִילוֹ
בַּהְהֹא דָרָא, הַהּוּה שְׁלִים מִבְּלַד דְּרִין
אַחֲרֵנִין, לֹא הָזָה רְעוּתָא דְמִלְכָא עַלְאָה, דִּיתְגָּלִי
חַכְמָה כָּל בָּךְ עַל יִדְיֶה, (נ"א ולא אַתְגָּלִיא) דְאַתְגָּלִי
אוֹרְיִיחָתָא דְהָזָה סְתִימָא בְּקַדְמִיתָא, וּפְתַח לְהָ
פְּתַחְיָן. וְאַף עַל גַּב דִּפְתַּח, סְתִימִין אַיִינִין, בָּר לְאַיִינִין
חַכְמִין דְזָכוֹר, וּמַתְגַּמְגַם בָּהּוּ, וְלֹא יָדַעַי לְמַפְתַּח
בָּהּוּ פּוֹמָא. וְדָרָא דָא דָרְבֵי שְׁמֻעָן שְׁרִיא בְּגַנִּיהָ,
רְעוּתָא דְקִוְידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגַנִּיהָ דָרְבֵי שְׁמֻעָן,
דִּיתְגָּלִין מְלִין סְתִימִין עַל יָדוֹי.

אֲבָל תְּוֹהֵנָא עַל חַכְמִי דָרָא, הַיְד שְׁבָקִין אֲפִילוֹ
רְגַעָא חַדָא, לְמַיְקָם קַמִּי דָרְבֵי שְׁמֻעָן
לְמַלְעֵי בְּאוֹרִיָתָא, בָּעוֹד דָרְבֵי שְׁמֻעָן קַאַיִם
בְּעַלְמָא, אֲבָל בְּדָרָא דָא לֹא יִתְגַּשֵּׂי חַכְמָתָא

לשון הקורידש

שְׁלֹמָה הַפְּלָךְ הַתְּבֹונָן וְהָיָה רֹזֶאת, פָּה. וְהַדּוֹר הָזָה שְׁרֵבֵי שְׁמֻעָן שְׁרוֹי
שְׁהָרִי אֲפִילוֹ בָּאָתוֹתָו דָוָר, שְׁהָיָה שְׁלָם
מִבְּלַד הַדּוֹרוֹת הַאֲחֶרֶם, לֹא הָיָה רְצֹן
הַמֶּלֶךְ הַעַלְיוֹן שַׁתְּתַגְּלֵלה חַכְמָה בָּל בָּךְ
עַל יָדוֹ, (ולא הַתְּגַלְתָּה) שַׁתְּתַגְּלֵלה תּוֹרָה
שְׁהָיָה נְסִתָּרָה בְּרִאשׁוֹנָה, וּפְתַח לְהָ
פְּתַחְיָן. וְאַף עַל גַּב שְׁפַתָּה, הַמָּ
נְסִתָּרִים, פָּרֶט לְאַוְתָם חַכְמִים שְׁבוֹ
וּמְגַמְגִים בָּהֶם, וְלֹא יוֹדָעִים לְפִתְחָה בָּהֶם

מעלמא, ווי לדרא כד יסתלק איה, וחייבין
יתמעטו, וחייבתא יתגשי מעלמא.

אמר רבי יצחק, ודאי חבי איה, דהא יומא חד
הוינא אויל עמייה בארכא, ופתח פומיה
באורייתא, וחייבינא עמודא דעננא ניעז מעילא
לתרתא, וחד ויהרא זהיר גו עמודא. דhilנא דחילו
סגי אמיןיא זבאה איה בר נש, דחבי אזדמן ליה
בhai עלמא.

מה כתיב ביה במשה, (שמות לא) וראה כל העם את
עמוד הענן עומדים פתח האهل וקם כל העם
והשתחוו איש פתח אהלו. יאות הוא למשה,
דאיה נביאה מהימנה עלאה על כל נביائي עלמא,
ודרא הוא דקביילו אורייתא על טירא דסיני,
וחמו בפה נסין ובפה גבוראן במצרים ועל ים.
אבל הבא ברא דא, זבוחה עלאה דרבוי שמעון

לשון הקודש

בשהוא יסתלק, וחייבים יתרעטו, מה כתוב במשה? (שמות לא) וראה כל
העם את עמוד הענן עמד פתח האهل
וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו.
אמר רבי יצחק, ודאי חד הוא, שהרי
יום אחד היה היולך עמו בדרכו, ופתח
נאה הוא למשה, שהוא נביא נאמן
עליו על כל נביائي העולים, והוא דור
שקבלו תורה על הר סיני וראו בפה
העomid. פחדתי פחד רב ואמרתי אשורי
האיש שכח הוידן לו בעולם הזה.

קְאָעַבֵּיד, לֹא תִּחְזֹּאָה נֶפֶשׁ עַל יָדֶזֶי. (דף קמ"ט ע"ב).

וְתִכְלַת, (שםoth כה) אמר רבי יצחק, תכלה מההוא נוגא דימא דגינוסר, דאייה בעדרביה דזובילין. ואצטראיך גוונא דא לעובדא דמשכנא לאת חזאה hei גוון.

פתח ואמר, (בראשית א) ויאמר אליהם יהי רקיע בתרוץ המים ויהי מבדיל בין מים למים. hei רקיע אתררי בשני, לעובדא דא מסטרא דשמאלא אייה. וביזמא תנינא דאייה סטר שמאלא, אתררי ביה גיהנם, דאייה נפיק מגו התוכא דנורא דשמאלא, וביזמא אצטבע בה גוון תכלא, דאייה כורסיא דידינן.

ונטיל hei יומא מים דהוו מסטרא דימינא, לא איןין מים דהוו מסטרא דימינא, לא

לשון הקודש

שרבי שמעון עשה - להראות נפשם על למים. הרקיע זהה נברא בשני, שחטעהה זהה הוא מצד השמאלי. ובו ימים ותכלת. אמר רבי יצחק, תכלה מאותו השני שהוא צד השמאלי, בו נברא דג של ים גינוסר, שהוא בנוירלו של גיהנם שיוציא מהוות התוך האש של הימין, והצטרכד הנון הזה למעשה הימשכן שיראה הנון הזה.

פתח ואמר, (בראשית א) ויאמר אליהם יהי רקייע בתרוץ המים ויהי מבדיל בין מים ואותם המים שהיו מצד הימין לא

אתגלו אלא ביום שני. ביום דיליה, לא אתגלי מים, אלא אתחלף, בגין דאתכליל דא ברא, ואתבפס דא ברא. אור דיום קדמאה, נהירוי קדמאה מקבל שיתה נהוריין איהו. ויהאי אור בסטרא דאשא הוה, דבתיב, (ישעה י) ויהיה אור ישראל ליאש. זה הוא אור דישראל מסטרא דימינא הוה, אתכליל באשא.

ויום קדמאה מאינון שיתה יומין, מים איהו, ולא שימוש עובדא דמים, אלא עובדא דאור, דאייהו מסטרא דיאש, דאייהו يوم שני. לאחזהה דקוזשא בריך הוא לא בראש עולם, אלא על שלום, ובארח שלום הוה כלל. יומא קדמאה כל מה דעבד, מסטרא דחבריה עבד. יומא תנינא בסטרא דיומא קדמאה עבד ההוא אוימנא, ומשמש בה, דבל חד שימוש בעובדא דחבריה, לאחזהה,

לשון הקודש

התגלו אלא ביום שני. ביום שלו לא התגלה מים, אלא חתlap, משום שעככל זה בוה וחתבפס זה בוה. האור של היום הראשון, האור הראשון מקבל ששת האורות הוא. וראור הנה היה בצד האש, שבתוב (ישעה י) ויהי אור ישראל לאש. ואוטו אור של ישראל היה מצד הימין, נכלל באש.

דְּהָא אֲתִכְלִילוֹ דָא בְּדָא. יוֹמָא תְּלִיתָאָה, הַזָּהָר
בְּסֶטֶרֶא דְתְּרוּזִיהּוּ, וַיְהִי הַזָּהָר אַרְגָּמָן, וַעֲלֵל דָא
בְּתִיבּוּ, כִּי טֻוב בַּיִתְרִי זָמְנִי בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה.

תְּכַלָּת, דָא יוֹמָא תְּנוּנִיא, אֲצַטְבָּע בְּתְרִין גְּזֹונִין
סְוָמָק וְאוֹכְבָם. וְתְכַלָּת, סְוָמָק אִידָהוּ
דִּילִיה, מִיוֹמָא תְּנוּנִיא מִמְּשָׁה, בְּעֵין גְּזֹונָא אַשָּׁא, וְדָא
אִידָהוּ אֱלֹהִים, וִירִית גְּזֹונָה דְדָהָבָא, דְכָלָא גְּזֹונָא
חֲדָא. תְּכַלָּתָא נְפִיק מְגֹזָה הַהוּא גְּזֹונָה סְוָמָק, וּבְדָא
נְחִית לְתִתְּפָא, אֲתִרְחָק גְּזֹונָה סְוָמָק, וּעַל גַּו הַהוּא
אַתָּר דְאִידָהוּ יִמְאָה, וְאֲצַטְבָּע גְּזֹונָה תְּכַלָּא. הַהוּא
סְוָמָקָא עַיִל גַּו יִמְאָה, וְאֲתִחְלָשׁ גְּזֹונָה דִּילִיה,
וְאֲתִהְדָר תְּכַלָּא, וְדָא אִידָהוּ אֱלֹהִים, אָכְל לְאוֹ אִידָהוּ
תְּקִיפָא בְּקָדְמָה.

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ

הָאָשׁ, וְזָהָר אֱלֹהִים, וַיְרִשָּׁ גַּזְן הַזָּהָר,
וְשִׁמְשׁ בָּהּ, שְׁבֵל אַחֲר שְׁמֵשׁ בְּמַעֲשָׂה
חֶבְרוֹן, לְהָרְאֹת שְׁחַפֵּל גְּבָלָלוּ זָהָר בָּזָה.
אַוְתוֹ גַּזְן אָדָם, וּבְשִׁוּרֵד לְמַטָּה, הַתְּרִחָק
הַיָּה אַרְגָּמָן, וַעֲלֵל זָהָר בְּתִיבּוּ כִּי טֻוב בַּיִתְרִי
טֻוב פְּעָמִים בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי.
תְּכַלָּת, זָהָר הַיּוֹם הַשְׁנִי, נְצַבָּע בְּשִׁנִּי
גְּנָנִים - אָדָם וְשָׁהָר. וְתְכַלָּת - הָאָדָם
הַוָּא שָׁלוּ, מִהַיּוֹם הַשְׁנִי מִפְּשָׁה, בְּעֵין גַּזְן

אָזֶבֶם, גַּוּן דָּא נְפִיק מֵהַתּוֹבָא דְסֻמְקָא, פֶּד
אֲתַהְתָּךְ וְאֲתַחְלֵשׁ לְתַתָּא בְּהַתּוֹבָא
דְזַוְּהָמָא, וְנַחַית לְתַתָּא, וְנְפִיק מֵהַהּוֹא זְוַהָּמָא גַּוּן
סֻמְקָ, מְזַוְּהָמָא תְּקִיפָּא, וּמְגַוּזְוַהָּמָא תְּקִיפָּא,
אֲתַהְדָּר לְאַוְבָּם. וּכְלָא מֵהַהּוֹא סֻמְקָא קְדֻמָּא (ס"א
עַלְאָה) אֲתַהְתָּךְ. וּכְלָא אֲתַבְּרִי בְּשַׁנִּי, וְהָאִי אֲקָרְבִּי
אֶלְהִים אֶחָרִים.

הָאִי אַוְבָּם אֵיהוּ חַשּׁוֹךְ יִתְּיר, דָּלָא אֲתַהְזֵי גַּוּן
דִּילִיה מְגַוּזְהָמָא. בְּזִינְגָּא קְדִישָׁא חַבִּי
אָמֵר, דְהָאִי גַּוּן אַוְבָּם חַשּׁוֹךְ, בְּאָנוּ אֲתָר אַצְטְּבָע.
אֶלָּא בְּכָד הַהּוֹא סֻמְקָא אֲתַהְתָּךְ בְּנוּ תְּבָלָא,
וְאֲתַעֲרָבוּ גַּוְגִּינִין, אֲתַהְתָּךְ הַתּוֹבָא דְזַוְּהָמָא לְגַוּ
תְּהָוֵי, וְאֲתַעֲבֵיד מַתְּפִן רֶפֶשׁ וְטִיטָּה. בִּמְהָ דָּאַת
אָמֵר (ישעה נ") וַיַּגְּרַשׁ מִימִיוֹ רֶפֶשׁ וְטִיטָּה. וּמְגַוּזְהָמָא
טִינְגָּא דְתְהָוֵמי, נְפָק הַהּוֹא חַשּׁוֹךְ דְאֵיהוּ אַוְבָּם, וְלֹא

לשון הקודש

שָׁחָר, גַּוּן וְהָיָצָא מֵהַתּוֹךְ הָאָדָם כְּשַׁמְרַתְּתָךְ וְנַחְלֵשׁ לְמַטָּה בְּהַתּוֹךְ
הַזְּהָמָה, וַיַּרְדֵּךְ לְמַטָּה, וַיַּוְצֵא מִזְוְתָה
וְהַמָּה גַּוּן אָרֶם, מִזְוְתָה הַקְּשָׁה, וּמַתּוֹךְ
הַזְּהָמָה הַקְּשָׁה הַזְּבָדֵךְ לְשָׁחָר. וְהַכְּלָל
מִאָתוֹ הָאָדָם הַרְאָשׁוֹן (הַלְּיוֹן) הַתְּהָתָךְ,
וּכְלָהּ וְהָגְרָא בְּשַׁנִּי, וְהָגְרָא אֶלְהִים
רֶפֶשׁ וְטִיטָּה, בָּמוֹ שְׁגָגָא (שם נ") וַיַּגְּרַשׁ אֶחָרִים.

אָוֹכֶם אֶלָּא חִשּׁוֹךְ יִתְיַיר, הַדָּא הַזָּא דְכַתִּיב, (בראשית א') וְחִשּׁוֹךְ עַל פָּנֵי תְהוֹם. אֲמָאי אַקְרֵי חִשּׁוֹךְ, בְּגִינּוֹן דְגִינוֹן דִילִילָה חִשּׁוֹךְ, וְאֲחַשֵּׁיךְ אַגְּפֵי בְּרִיאָן. וְדָא אֵיתָו סֻמְקָן וְאָוֹכֶם, וּבְגִינּוֹן דָא לֹא בְכִתִּיב בְשִׁנֵּי כִּי טוֹב.

וְאֵי תִּימָא, וְהָא בְּכִתִּיב (בראשית א') וְהַגָּה טוֹב מִאֵד דָא מַלְאָךְ הַמִּזְוְתָּה, וְהָבָא אַמְרָתְךָ דָלָא אַתְמָר בְּגִינִיה בִּי טוֹב. אֶלָּא רָזָא דְרִיזָן חַכָּא, דָהָא וְדָא מַלְאָךְ הַמִּזְוְתָּה אֵיתָו טוֹב מִאֵד. מַאי טַעַמָּא. בְּגִינּוֹן דָהָא כָּל בְּנֵי עַלְמָא יִדְעַי דִימּוֹתָיו וּוַתְהִדרְיוֹן לְעַפְרָא, וּסְגִיאָין אַיִנוֹן דְמַהְדָּרִי בְתִיזְבָּתָא לְמִאָרִיהָן, בְּגִינּוֹן דְחִילְיוֹ דָא, וּדְחִילְיָה לְמִחְתָּא קְמִיה. סְגִיאָין דְחִילְיָה מִן מַלְכָא, מְגוֹן דְתַלְיָא רְצִיעָה לְקְמִיהוּ. כַּמָּה טְבָא הַהִיא רְצִיעָה לְגַבֵּי בְּנֵי נְשָׂא, דְעַבְדָּת לֹזֶן טָבִין וּקְשִׁיטָן, וּמַתְקִינָן בְּאַרְחִיהוּ

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ

שֶׁלָא נִאמֵר בָּגְלָלוֹ כִּי טוֹב - אֶלָּא סּוֹד מִימְיוֹן רֶפֶשׁ וְטִיטִיט. וּמְתוֹךְ אָוֹתוֹ טִיט שֶׁל הַתְהוּמוֹת יוֹצֵא אָוֹתוֹ חִשּׁוֹךְ, שֶׁהָא שָׁחָר, וְלֹא שָׁחָר אֶלָּא יוֹתֵר חִשּׁוֹךְ. זֶה שְׁבָתּוֹב וְחִשּׁוֹךְ עַל פָּנֵי תְהוֹם. לִמְהַגְּרָא חִשּׁוֹךְ? מִשּׁוּם שְׁהַגְּנוּן שְׁלֹו חִשּׁוֹךְ וּמְחַשֵּׁיךְ אֶת פָנֵי הַבְּרִיוֹת, וְעוֹדוֹ אַרְם וּשְׁחָר, וּמִשּׁוּם זֶה לֹא בָתּוֹב בְשִׁנֵּי כִּי טוֹב. וְאֵם תָאִמֵר, וְהָרֵי בָתּוֹב וְהַגָּה טוֹב מִאֵד, וְזֶה מַלְאָךְ הַמִּזְוְתָּה, וְכַאֲזָן אַמְרָתְךָ

בדקה יאות. ועל דא ויהנה טוב מאד. מאד ודי.

(דף ק"ג ע"א).

רזה דרזין, דאוליפנא מגו בזינא קדיישא ויהנה טוב, דא מלאך חיים. מאד, דא מלאך המורות, דאייהו יתר. אמאי מלאך המרות אייהו טוב מאד. אלא כדררא קדשא בריך הוא עלמא, פלא הוה מתקון עד לא ייתי אדם, דאייהו מלכא דהאי עלמא. פיוו דאתברי אדם, עבד ליה מתקון בארכ קשות, הדא הוא דבטיב, (קהלת ז) אשר עשה האלhim את האדם ישר ויהנה בקשו חשבונות רבים, עבד ליה ישר, ולבתר סרת, ואטריד מגנטא דען.

**פנ עhn אייה באראעא, גטע באינון גטיען דגטע
לייה קדשא בריך הוא, במא דאת אמר (בראשית ז) ויטע יי' אלhim גן בען מקדם, אייה גטע ליה**

לשון הקידוש

המלך של העולם היה. פיוו שנברא אדם, עשה אותו מתקון בדרך אמת. מאד שבחותוב (קהלת ז) אשר עשה האלhim את האדם ישר ויהנה בקשו חשבונות רבים. עשה אותו ישר, ואחר כה סרת ונטרד מן ען.

פנ הען הוא גטע באארץ באויתן גטיעות גטעוotta אחת הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (בראשית ז) ויטע ה' אלhim גן

טובות ואמותות ומתקנים ברכיביהם בראי. ועל זה ויהנה טוב מאד. מאד ודי.

סוד הסודות שלמדנו מתוך המנורה הקדושה, ויהנה טוב – זה מלאך החיים. מאד – זה מלאך המרות, שהוא יותר. למאה מלאך המרות הוא טוב מאד? אלא בשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הכל היה מתקון טרם שבעה أيام, שהוא

בשָׁמָא שְׁלִים, בְּגַוְונָא עַלְאָה לְעַילָּא. וּכְלַ דִּזְוִיקְנִין
עַלְאיָן בְּלָהּוּ, מְרָקְמָן וּמְתַצְּיָרָן בְּהָאִי גַּנוּ עַדְנוּ
דְּלַתְתָּא, וְתִפְנוּ אַינְזָן כְּרוֹזְבִּים. לְאוּ אַינְזָן גְּלִיפִין
בְּגַלְיָפּוּי דְּבָנִי נְשָׁא מְדַהֲבָא אוּ מְמֻלָּה אַחֲרָא, אֶלְאָ
בְּלָהּוּ נְהֹרִין דְּלַעַילָּא, גְּלִיפִין וּמְתַצְּיָרִין בְּצִיְּרָא
מְרָקְמָא, עַזְבָּדִי יְדִי אַוְמָנָא דְּשָׁמָא שְׁלִים דִּקְוִידְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וּבְלָהּוּ מְחַקְקָנוּ תִפְנוּ. וּכְלַ דִּזְוִיקְנִין וּצְיוּרִין
דְּהָאִי עַלְמָא, בְּלָהּוּ מְתַצְּיָרִין תִפְנוּ, וּגְלִיפִין וּמְתַחְקָקָנוּ
תִפְנוּ, בְּלָהּוּ בְּגַוְונָא דְּהָאִי עַלְמָא.

וְאַתָּר דָא אֵיהוּ מְדוּרָא לְרוֹחִין קְדִישִׁין, בֵּין אַינְזָן
דְּאַתוּ לְהָאִי עַלְמָא, בֵּין אַינְזָן דְּלָא אַתוּ
לְהָאִי עַלְמָא, וּאַינְזָן דִּזְמִינִין לְמִיתִי לְהָאִי עַלְמָא.
בְּלָהּוּ רֹחִין מְתַלְבָשָׁן בְּלִבְוִישָׁן וְגַופִין וּפְרַצּוּפִין
בְּגַוְונָא דְּהָאִי עַלְמָא, וּמְסַתְּבָלָן תִפְנוּ בְּזַיְוּ יְקָרָא
דִּמְאִירִיחָן, עד דְּאַתְּזִין לְהָאִי עַלְמָא.

לשון הקודש

בעדן מקדם. הוא נטע אותו בשם שלם, ברגמת עליון שלמעלה. ובכל הדיוקנאות
העליזניים בלם, מראקים ומציירים בגען העדרן תה שלםטה, ושם הם הפרוונים.
איןם חוקרים בحقיקות של בני אדם מזוהב או מדבר אחר, אלא בלם אוות
שלמעלה חוקרים ומציירים בצעירם מראקים, מעשה יידי אטן של השם השלם

בשעתה דנפקי מתפָן, למייתי להאי עלמא,
מתפָשטיין איבון רוזהין, מההוא גוּפָא
ולבוֹשָא דתפָן, ומתלבשין בגוּפָא ובלבוֹשָא דהאי
עלמא, ועבדין דיזיריהון בהאי עלמא, בלבוֹשָא
ונגופָא דא, דאייה מטפה סרוּחה.

ובד מטי זמיגיה למיהך ולנפקא מהאי עלמא, לא
נפיק עד דהאי מלאך הפוט אפסיט ליה
לבוֹשָא דגופָא דא. ביען דאתפָשֶט האי גופָא
מההוא רוחא, על ידי דההוא מלאך הפוט, אזלא
ומתלבשא בההוא גופָא אחרא דבגנטא דעהן,
דאתפָשיט כדר אתי להאי עלמא. וליית חדז לרוּחָא,
בר בההוא גופָא דתפָן, וחדז על דאתפָשֶט מהאי
גופָא דהאי עלמא, ואתלבש בלבוֹשָא אחרא שלים,
בגונְנא דהאי (נ"א דהיא) עלמא, וביה יתיב ואיזיל

לשון הקודש

בלבושים וגופים ופרצופים במו של העולם הזה, ומסתבלות שם בווע בבוד רבונם, עד שבאות לעולם הזה.

בשעה שיוצאות ממש לבא לעולם זהה, מהתפשות אותן רוחות מאותו גוף ולבוש של שם, ומתלבשות בגוףلبוש של העולם הזה, ועשויות מדורם בעולם הזה בלבוש וגוף זהה, שהוא מטפה סרוּחה.

ובשגען זמננו ללבת ויצאת מהעולם

וְאִסְתַּבֵּל לְמַנְדָע בֶּרֶזִין עַלְאיָן, מֵה דָלָא יְכַיֵּל לְמַנְדָע וְלֹאִסְתַּבֵּל א בְּהָא עַלְמָא בְּנוּפָא דָא.

וּבְד אֲתַלְבֵשָת גַּשְׁמַתָּא בְּהָהּוּא לְבוֹשָא דְהָהּוּא עַלְמָא, כַּמָּה עַדְזִינִין, כַּמָּה כְּסֻופִין דִילָה תִּפְנֵן. מֵה גְּרִים לְנוּפָא דָא, לְאֲתַלְבֵשָא בֵיהּ רַוְחָא. הַנֵּי אִימָא הָהּוּא דְאָפְשִׁיט לֵיהּ לְבוֹשִׁין אַלְיָן. וּקוֹדְשָא בְּרִיךְ הָהּוּא עַבֵּיד טִיבוּ עַם בֶּרֶזִין, דָלָא אָפְשִׁיט לֵיהּ לְבָר נֵש לְבוֹשִׁין אַלְיָן, עַד דְאַתְקִין לֵיהּ לְבוֹשִׁין אַחֲרִינִין יְקִירִין וְטַבִּין מַאֲלִין.

בר לְאַיִזְעָן חַיְבֵי עַלְמָא, דָלָא אַהֲדָרוֹ בְּתִיזְבָּתָא שְׁלִיכְתָּא לְמַאֲרִיחָן, דְעַרְטִילָאִין אַתוֹ לְהָאִי עַלְמָא, וְעַרְטִילָאִין יְתִיבָוּן תִּפְנֵן. וְגַשְׁמַתָּא אַזְלָא בְּכִסּוֹפָא לְגַבֵּי אַחֲרִינִין, דְלִית לָהּ לְבוֹשִׁין בְּלָל, וְאֲתִדְגַּת בְּהָהּוּא גִּיהְבָם דְבָאָרָעָא, מְגוּ הָהּוּא אַשָּׁא

לשון הקודש

בפסודות הַעֲלִיּוֹנִים, מה שָׁלָא יְכַל לְדַעַת הַבְּרִיות שָׁלָא מִפְשִׁיט מִהְאָדָם הַלְּבּוֹשִׁים וְלֹהֵת בָּנוּנִין בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּנוּפָה הַזֶּה. וְכַשְׁמַתַּלְבֵשָת הַגְּשָׁמָה בְּאוֹתוֹ לְבוֹשָׁל אוֹתוֹעוֹלָם, כַּמָּה עַדְזִינִים וְכַמָּה כְּסֻופִים שָׁלָה שָׁם. מֵה גְּרִים לְנוּפָה הַזֶּה לְהַתְלִבֵש בּוֹ הַרוֹתָה? הַזֶּה אָוֹמֶר, אַתוֹ מַעֲשָׂה שְׁחַפְשִׁיטוּ מִהְלָבּוֹשִׁים הַלָּל, וְהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה טוֹב עַם

דְלֹעִילָא. וְאֵית מְנַהּוּן דְמַצְפָּצִי וְסַלְקִי, וְאֵלֵין אִינְיוֹן חַיִיבִי עַלְמָא, דְחַשְׁבִי בְלִבְיוֹתָה, תְשׂוֹבָה, וְמִירָתוֹ, וְלֹא יָכִילּוּ לְמַעֲבָד לָהּ. אֵלֵין אֶתְהָנוּ תְפִנָּן בְגִיהָנָם, וְלֹבֶתֶר מַצְפָּצִי וְסַלְקִין.

חַמֵּי כִּמֵּה רְחַמְנָהָתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם בְּרִיחָהִי, דְאַפְּיָלוּ דְאֵיתָהוּ חַיִיבָא יִתְיר, וְהַרְחָר תְשׂוֹבָה, וְלֹא יָכִיל לְמַעֲבָד תְשׂוֹבָה, וְמִיתָּה, הָאֵי בָּוּדָאי, מִקְבֵּל עֻגְנָשָׁא, עַד דָּאוּיל בְּלֹא תְשׂוֹבָה. לֹבֶתֶר הָהּוּא רְעוֹתָא דְשִׁי לְמַעֲבָד תְשׂוֹבָה, לֹא אַעֲדִיאת מַקְמֵי מְלָכָא עַלְאָה, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְקִין לְהָהּוּא חַיִיבָא דְוַתָּא, בְמַדּוֹרָא דְשָׁאָול, וְתְפִנָּן מַצְפָּצָפָא תְשׂוֹבָה. דְהָא הָהּוּא רְעוֹתָא נְחִית מַקְמֵי קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתָבֵר כָּל גּוֹזִין (ס"א לְבֶתֶר דְקַבֵּיל עֻגְנָשָׁה הָהּוּא רְעוֹתָא טָבָא דְשִׁי הָהּוּא חַיִיבָא לְמַעֲבָד תְשׂוֹבָה סְלָקָא קָמֵי מְלָכָא עַלְאָה וְלֹא אַעֲדִיאת מְתָפִן עַד דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְקִין לְהָהּוּא חַיִיבָא דְוַתָּא

לשון הקודש

גִיהָנָם שְׁבָאָרֵין מְתוֹךְ אוֹתָהּ הָאֵשׁ שְׁלִמְעָלָה. וַיְשַׁמֵּן שְׁמַצְפָּצָפּוֹת וְעוֹלוֹת, וְאֵלֵינוּ הַמְּרַשְׁתִּים רְשִׁיעִי הָעוֹלָם שְׁחַשְׁבָוּ בְלִבָּם תְשׂוֹבָה וְמַתָּה, וְלֹא יָכְלוּ לְעַשׂוֹת אֹתָהּ. אַלְּהָ נְדוּגִים שָׁם בְגִיהָנָם, וְאַחֲרָ בָּךְ מַצְפָּצָפִים וְעוֹלוֹם.

רְאֵה כִּמֵּה רְחַמְנָהָתָא שֶׁל הַקְדוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא וְשׁוּבָר כָּל הַשׁוֹמְרִים לְאַחֲרָ שְׁקֵבָל עֲנָשָׁה, אַחֲרָ רְצָוָן טָוב שְׁחִנָּתָא אַחֲרָ רְשָׁעָ לְעַשׂוֹת תְשׂוֹבָה, עַלְהָ לְפִנֵּי הַפְּנַלְךָ הָעַלְיוֹן,

גִיהָנָם שְׁבָאָרֵין מְתוֹךְ אוֹתָהּ הָאֵשׁ שְׁלִמְעָלָה. וַיְשַׁמֵּן שְׁמַצְפָּצָפּוֹת וְעוֹלוֹת, וְאֵלֵינוּ הַמְּרַשְׁתִּים רְשִׁיעִי הָעוֹלָם שְׁחַשְׁבָוּ בְלִבָּם תְשׂוֹבָה וְמַתָּה, וְלֹא יָכְלוּ לְעַשׂוֹת אֹתָהּ. אַלְּהָ נְדוּגִים שָׁם בְגִיהָנָם, וְאַחֲרָ בָּךְ מַצְפָּצָפִים וְעוֹלוֹם.

רְאֵה כִּמֵּה רְחַמְנָהָתָא שֶׁל הַקְדוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא וְשׁוּבָר כָּל הַשׁוֹמְרִים לְאַחֲרָ שְׁקֵבָל עֲנָשָׁה, אַחֲרָ רְצָוָן טָוב שְׁחִנָּתָא אַחֲרָ רְשָׁעָ לְעַשׂוֹת תְשׂוֹבָה, עַלְהָ לְפִנֵּי הַפְּנַלְךָ הָעַלְיוֹן,

במדורת שאול ובדין הוה ריעותא נחתא מקמי קדשא בריך הוּא ותברת כל גויון) התרעי מדורו גיהנם, ומתי להו אטר דההיא חיבא תפן, ובטש ביה, ואתען ליה הוה רעהה בא מלכדיין. וכדין מצפצפה (דף ק"נ ע"ב) היה נשמתא, לפלקא מגו מדורה דשאול.

וילית רעהה טבא דיתאbid מקמי מלכא קדיישא. ובגין כה, זבאה איה מאן דמחרה הרהוריין טבין לנבי מאיריה, דאף על גב דלא יכיל למעבד לוּן, קדשא בריך הוּא סליק ליה רעהה באילו עביד. דא ליטב. אבל רעהה לביש, לא. בר הרהרא דכוכבים ומזלות, והא אוקמא חביביא.

אין דלא הרהרי תשובה, נחתاي לשאול, ולא פלקאי מתפנן לדרי דריין. עלייהו בתיב, (איוב

לשון הקידש

שמהריה הרהורים טובים לרבותנו. שאף על נב שלא יכול לעשות אתם, הקדוש ברוך הוא ברוך הוא מעלה את רצונו באלנו עשה, וזה לטוב. אבל רצון לרע – לא, פרט להרהור של עובדי כוכבים ומזלות, ותני פרשינה החבירים.

אתם שלא הרהרי תשובה, יורדים לשאול, ולא עולים ממש לדורי דורות. עלייהם בתוב (איוב ۵) בלה ענן וילך בן

ולא זו שם עד שהקדוש ברוך הוא מתקן לאותו רשות מקום במדור השאול, והוא אותו רצון יוד מלפני הקדוש ברוך הוא ושבר את כל השמורות) של שעוני מדורי היגיון, ומגיע לאתו מקום שהוא קרש שם, ומה בו ומעורר את אותו רצון במקדם. והוא מצפצפת אותה בשמה לעלות מתחם מדור השאול.

אין רצון טוב שנאבד מלפני הפלגה הקדוש, ומשום לכך אשרי אותו מי